

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 163/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou LAW FIRM s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Michal Žiaran, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014, uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť súdneho exekútora [REDACTED], o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2018 doručená sťažnosť súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spoločnosťou LAW FIRM s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ing. Michal Žiaran, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014, uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017.

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: „Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením č. 4Er/810/2010-254 zo dňa 28.02.2014 rozhodol nasledovne:

Súd ukladá súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] so sídlom exekútorského úradu [REDAKOVANÉ], poriadkovú pokutu vo výške 300,- eur (slovom tristo eur), ktorú je povinný zaplatiť na účet Okresného súdu Bánovce nad Bebravou do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Exekútor napadol uznesenie č. 4Er/810/2010-254 Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 28.2.2014 odvolaním z dôvodu nezákonnosti.

Krajský súd v Trenčíne uznesením č. 19CoE/215/2015-357 zo dňa 15.12.2015 rozhodol o odvolaní nasledovne:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

Exekútor napadol uznesenie č. 19CoE/215/2015-357 zo dňa 15.12.2015 Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.2.2014 dovolaním.

Súd uznesením č. 4Oboer/13/2017 zo dňa 31.10.2017 rozhodol o dovolaní nasledovne:

Dovolanie odmieta. “

V sťažnosti sa ďalej uvádza: „Exekučný poriadok v žiadnom ustanovení neupravuje možnosť exekučnému súdu uložiť súdnemu exekútorovi poriadkovú pokutu. Túto skutočnosť nemožno z Exekučného poriadku ani inak vyvodit', naopak porušenie zákona súdnym exekútorom upravuje prostredníctvom disciplinárnej zodpovednosti exekútora. Okresný súd nemá právomoc uložiť súdnemu exekútorovi poriadkovú pokutu, avšak okresný súd ju napriek tomu uložil, a to podľa Občianskeho súdneho poriadku.

Súd pri skúmaní prípustnosti dovolania sa obmedzil len na zistenie, že rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, avšak ďalej neskúmal, či bolo vydané podľa Exekučného poriadku. Pretože zákon v § 237 ods. 2 OSP vylučuje dovolací prieskum podľa § 237 ods. 1 OSP za splnenia dvoch podmienok, a to že rozhodnutie bolo vydané

a) v exekučnom konaní

b) podľa Exekučného poriadku.

Ergo, proti všetkým rozhodnutiam vydaných v exekučnom konaní podľa iného zákona ako Exekučného poriadku, je dovolanie prípustné.

A teda Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil právo na prístup k súdu...

Súd zaslal exekútorovi výzvu zo dňa 1.10.2013, ktorú prevzal splnomocnenec dňa 4.10.2013. Súd nepožiadaval exekútora, ale vyzval. Súd môže uložiť poriadkovú pokutu, len ak uloží exekútorovi rozhodnutím vykonať úkon alebo povinnosť a ten ju nesplní. Súd neuložil rozhodnutím exekútorovi žiadnu povinnosť a ani úkon...

Odvolací súd žiadnym spôsobom nevysvetlil a ani neuviedol akými úvahami sa spravoval, keď považoval exekútora za osobne zodpovedného za prieťahy konania, keď mu osobne neboli výzvy súdu ani doručené a navyiac ani neskúmal dôvod nutnej potreby súdu prvého stupňa, pre ktorý by údajne mali nastať prieťahy konania, a to hlavne v kontexte, že súd prvého stupňa žiadnym spôsobom získané údaje od exekútora nepoužil. Ďalej súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, z akého dôvodu nepovažuje poskytnutie údajov súdu prvého

stupňa za naplnenie výchovnej funkcie ukladania poriadkovej pokuty a tiež žiadnym spôsobom ani neodôvodnil, prečo sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov...“

Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd, krajský súd a najvyšší súd sa v napadnutých rozhodnutiach nezaoberali všetkými jeho tvrdeniami a argumentmi, a preto napadnuté rozhodnutia považuje za nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené. V dôsledku toho došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru sťažovateľa „*a) Najvyšší súd Slovenskej republiky*

1. porušil právo na prístup k súdu, keď odmietol dovolanie, hoci dovolanie bolo prípustné,

b) Krajský súd v Trenčíne

1. porušil právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, keď sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s hlavnými námietkami odvolania,

2. porušil princíp právnej istoty pri splnení povinnosti,

c) Krajský súd v Trenčíne a Okresný súd Bánovce nad Bebravou

1. porušil princíp legality, keď okresný súd rozhodol o uložení pokuty napriek tomu, že na také rozhodnutie nemal právomoc a ani neboli splnené podmienky na jej uloženie a odvolací súd tento postup potvrdil,

2. porušil princíp právnej istoty, keď exekútor oprávnene očakával, že mu nie je možné uložiť poriadkovú pokutu a keď už bola uložená, že bude odvolacím súdom zrušená.“

Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo sťažovateľa zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

II. Uznesenie č. 4Er/810/2010-254 vydané Okresným súdom Bánovce nad Bebravou zo dňa 28.02.2014 sa zrušuje.

III. Uznesenie č. 19CoE/215/2015-357 vydané Krajským súdom v Trenčíne, zo dňa 15.12.2015 sa zrušuje.

IV. Uznesenie č. 4Oboer/13/2017 vydané Najvyšším súdom Slovenskej republiky, zo dňa 31.10.2017 sa zrušuje.

V. Okresný súd Bánovce nad Bebravou je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 325,42 € na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že k porušeniu jeho označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014, uznesením krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejaviť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad

aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že súdy majú povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1

ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, krajský súd a najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektovali, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, resp. z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že už v minulosti opakovane (z najnovších rozhodnutí porov. II. ÚS 467/2017, II. ÚS 344/2017) pri sťažnostiach sťažovateľov – súdnych exekútorov, ktorými sa títo obracali na ústavný súd, judikoval, že súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa. Tento status mu priznáva § 2 ods. 1 Exekučného poriadku, v ktorom je ustanovené, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov. Podľa § 5 Exekučného poriadku má exekútor pri výkone exekučnej činnosti, vykonávanie ktorej je výkonom verejnej moci, postavenie verejného činiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právnou úpravou v Exekučnom poriadku preniesol štát časť výkonu svojej moci – špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie – na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právno-technicky či organizačno-inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. moc súdnu. Ak preto súdny exekútor vykonáva funkcie, ktoré by inak bol povinný vykonávať štát, resp. súd, je pri výkone zverenej štátnej moci povinný rešpektovať a dbať na základné práva tých osôb, vo vzťahu ku ktorým prenesenú štátnu moc vykonáva; rovnako tak pre tieto osoby musí platiť rovnaký štandard ochrany ich základných práv, ako v konaní pred súdmi (rovnaké závery vo veciach porovnaj

v II. ÚS 314/2012, II. ÚS 402/2012, II. ÚS 33/2014, II. ÚS 34/2014, II. ÚS 241/2014, I. ÚS 478/2011, III. ÚS 151/2012, III. ÚS 211/2012, III. ÚS 363/2012).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014.

Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014 preskúmal na základe odvolania podaného sťažovateľom. Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015, ktorým uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014 potvrdil.

V časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014, ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj uznesením krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015. V nadväznosti na túto skutočnosť riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti, rešpektujúc rozhodovaciu činnosť ESĽP (m. m. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolská a Zvolský v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) a vychádzajúc zo svojej (už) ustálenej judikatúry ústavný súd uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania považuje lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade za zachovanú (s výnimkou prípadov, kde to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú) aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, ak bola táto lehota dodržaná vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu dovolacieho súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, IV. ÚS 394/2013).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatoval, že podanie neprípustného dovolania nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V prípade, že dovolanie nie je prípustné, nemožno ho považovať za účinný procesný prostriedok, ktorý zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd (II. ÚS 64/06, II. ÚS 103/09).

V súvislosti s týmto právnym názorom ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej opravným prostriedkom, ktorým je podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť sťažnosti, nemôže byť každý v zákone predvídaný opravný prostriedok, ale iba taký, po podaní ktorého sa rozvinú procesné vzťahy v príslušnom konaní, ktoré vedú k prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci samej (m. m. II. ÚS 77/06, IV. ÚS 547/2012).

Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (II. ÚS 103/09, I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03). Nepřípustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno podať sťažnosť v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo dôjsť k namietanému porušeniu základného práva.

V danej veci lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti uzneseniu krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015 začala plynúť právoplatnosťou tohto rozhodnutia (sťažovateľovi bolo rozhodnutie doručené 11. januára 2016). Sťažovateľ podal sťažnosť 2. februára 2018, teda v čase, keď nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Pretože zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04), ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015 odmietol ako oneskorene podanú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnuté rozhodnutie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jeho námietkami uvedenými v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd rozhodol arbitrárne. Závery dovolacieho súdu sú podľa názoru sťažovateľa nesprávne vzhľadom na to, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bolo prípustné. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017 najvyšší súd uviedol:

„... 4. Vychádzajúc z ustanovení § 470 ods. 1, 2 C. s. p., s prihliadnutím na základné princípy obsiahnuté v čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 ods. 1 C. s. p., najvyšší súd posudzoval podmienky prípustnosti dovolania podľa právneho stavu účinného ku dňu podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

5. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Súdny exekútor, ktorému bola uložená poriadková pokuta napadol dovolaním uznesenie o jej uložení. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Uznesenie, proti ktorému podal súdny exekútor dovolanie, nie je uvedené v týchto ustanoveniach, preto prípustnosť jeho dovolania z § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nevyplýva.

6. Podľa § 237 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (teda aj uzneseniu), ak v konaní došlo k závažným procesným vadám taxatívne vymenovaným v tomto ustanovení. V zmysle § 237 ods. 2 O. s. p. však dovolanie podľa odseku 1 nie je prípustné proti rozhodnutiu v exekučnom konaní podľa osobitného predpisu (ktorým tu treba rozumieť Exekučný poriadok).

7. Dovoláním napadnuté rozhodnutie bolo vydané práve v konaní podľa Exekučného poriadku. Prípustnosť dovolania súdneho exekútora preto nevyplýva ani z § 237 O. s. p.

8. Vzhľadom na to, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a ani z ustanovenia § 237 O. s. p, najvyšší súd dovolanie súdneho exekútora ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. d C. s. p.)...“

Ústavný súd v tejto súvislosti v zhode so svojou doterajšou judikatúrou (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 161/2012, IV. ÚS 196/2014) opakovane uvádza, že považuje za ústavne udržateľný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Ústavný súd nezistil v posudzovanej veci relevantné dôvody na odchýlenie sa od svojej doterajšej judikatúry, a preto dospel k záveru, že v sťažnosti uvedené námietky sťažovateľa sú zjavne neopodstatnené.

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými dovolacími námietkami sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015 odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017 a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom

prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 4 Er 810/2010-254 z 28. februára 2014, uznesenia krajského súdu č. k. 19 CoE 215/2015-357 z 15. decembra 2015 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Oboer 13/2017 z 31. októbra 2017, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že z hľadiska predmetu konania (uloženie poriadkovej pokuty vo výške 300 €) ide v prípade sťažovateľa o vec, ktorú možno kvalifikovať ako tzv. bagatelnú vec. Za daných okolností už samotný predmet sporu zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní. Vzhľadom na to, že zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinný od 1. júla 2016 v § 422 ods. 1 písm. a) vylučuje u tzv. bagatelných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie (IV. ÚS 358/08). Z obsahu sťažnosti ani jej príloh nevyplýva, že by vo veci sťažovateľa došlo k extrémnemu vybočeniu z už uvedených štandardov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018